

At de ugifte Kvinder forlanger man, at de forinden Indlæggelsen skulle møde paa Stiftelsen for at modtage et Legn (Blikstilt), der giver dem Ret til Indlæggelse; denne Bestemmelse er vel nærmest forekrevet for Undervisningens Skyld, men den er ogsaa af Betydning for de fødende, idet de ved de Undersøgelser (Eksplorationer), der finde Sted, forinden Legnet meddeles dem, veiledes nærmere med Hensyn til Tidspunktet for deres forestaaende Medkomst. I Tiden før 1894, da der var de saakaldte Amnestuer paa Stiftelsen, havde man heri et Middel til at faa den nævnte Bestemmelse efterlevet, idet de ugifte Kvinder, der ikke havde efterkommet den, som Straf bleve overlagte paa Amnestuerne for i nogen Tid at amme andres Børn i Stedet for straks at udskrives efter de sædvanlige Regler, naar Barselsfærden var overstaaet. Det vil imidlertid heraf ses, at man modtog dem paa Stiftelsen til Indlæggelse, uagtet de ikke kunde dokumentere ved Legnet, at de havde mødt til foregaaende Undersøgelse; det samme er fremdeles Tilfældet, og det er derfor kun med den foran anførte nærmere Forklaring, at man kan opstille den foregaaende Undersøgelse som en Betingelse for ugiftes Indlæggelse paa Stiftelsen.

Reskriptet af 23de Marts 1787 opstiller vedrørende Afgang til ugifte Kvinders Indlæggelse paa Stiftelsen ingen som helst Fordringer med Hensyn til Kvindernes Bopæl, Opholdssted eller Nationalitet. Afgangen staar altsaa aaben i lige Grad for ugifte Kvinder fra hele Landet, og Kvinder fra Udlandet ere heller ikke udelukkede (se nærmere nedenfor).

Reskriptet af 1787 udtaler i Post I., at af fødende, hvorved der paa det paagældende Sted kun kan være ment ugifte fødende, maa ikke antages uden Betaling andre end saadanne, hvis yderste Trang nødvendigvis udkræver det. Hvorvidt denne Forskrift, som ses at være motiveret ved, at Patientantallet i Stiftelsen ikke skal blive for stort, nogen Sinde er bleven overholdt, tør jeg ikke bestemt udtale mig om. Dens strenge Overholdelse udkrævede imidlertid Bevisligheder om Trangen; men skulde Kvinderne tilvejebringe saadanne, maatte de blive udfatte for at røbe deres Frugtsommelighed, hvorved Stiftelsen selv vilde komme til at bidrage til noget, som det paahvilede den at forhindre, og den vilde saaledes ganske forfølge sit Formaal. Formaalet for Dronning Juliane Mariæ Stiftelse maatte nemlig blandt andet være det samme, som gjaldt for det saakaldte fri Jordemoderhus og for Accouchementshuset paa Frederiks Hospital, jfr. lgl. Reskript af 13de Marts 1750 og Reskript af 6te Januar 1764, nemlig at tjene til Fodeanstalt for dem, som af Undeelse ikke vilde være deres Besvangrelse bekendt og derved hindre Børnefødsel i Dølgemaal. At Fødselsstiftelsen efter Reskript af 1787 havde den Opgave at hemmeligholde de fødende Kvinders Ophold sammeledes kan ogsaa ses af Reskriptets Post I. ved Omtaalen af fattige Barselskvinders Overslytning til Frederiks Hospital eller andre Hospitalet i Tilfælde af langvarige Sygdomme efter deres Barselsfærd, idet det her hedder, at vedkommende Hospitalets Betjente skulde uvægerligen modtage dem uden at efterspørge, hvorfra de komme, eller hvem de ere, hvorom alene Direktionen eller Inspektøren i Forvejen underrettes.

Hemmelighedsprincippet er i øvrigt til de forfællelige Tider ikke opfattet ganske paa samme Maade, jfr. saaledes Canc. Skriv. af 20de Maj 1823, hvori udtales, at for en vis Klasse af Patienter paa Stiftelsen søges eller ikke en Gang modtages nogen Oplysning, men for en anden Klasse optegnes Navnene paa Stiftelsens Kontor, og paa Forlangende nægtes ikke om disse Patienter Underretning, naar saadan forlanges enten fra Politiet, Fattigvæsenet, Plejemødrene eller andre, som det kan vedkomme. — Bemeldt Canc. Skriv. har imidlertid ikke nogen forbindende retlig Karakter, da den kun indeholder et Referat af, hvad der den Gang efter Erklæring fra Stiftelsens Direktion var Coutume paa Stiftelsen. Af afgørende Betydning er derimod de senere Canc. Skriv. af 26de Januar 1841 og 1ste Februar 1842, hvori Cancelliet i Almindelighed, altsaa gældende for alle Patienter, udtaler, at det ikke kan bestaa med Stiftelsens Næmhed, at der fra samme gives nogen Meddelelse om Navnene paa de der fødende ugifte Kvinder, hvad der i øvrigt ogsaa var den daværende Direktions Dpfattelse. Cancelliet gav saaledes Stiftelsens Direktion Medhold i, at alle ugifte Mødre paa Stiftelsen have Krav paa Hemmeligholdelse af deres Ophold sammeledes. Herefter forholdsvis der ogsaa nu, og Princippet gennemføres saaledes, at alle de ugifte Kvinder, der selv have søgt Tilflugt hos Stiftelsen for at føde (altsaa ikke indlagte af Politiet eller lignende) ikke ere forpligtede til at opgive Navn eller andet deres Personalia vedrørende ved deres Indlæggelse — der